

ten næsten proportional med den skattepligtige indkomst.

Det foreslåede beskatningssystem vil medføre visse ændringer i kommuneskattens fordeling på de forskellige indkomstrin. Denne omlægning af skattebyrden vil være forskellig fra kommune til kommune, fordi de ligningsskalaer, som de enkelte kommuner hidtil har benyttet, er ret forskellige, medens det nye beskatningssystem indebærer, at skatteudskrivningens fordeling på indkomster af forskellig størrelse bliver den samme i alle købstæder m. v. Som helhed vil indførelsen af faste fradrag og fælles beskatningsprocent dog betyde, at skatten af de laveste indkomster nedsættes eller helt bortfalder, medens der ved uforandret samlet skatteudskrivning i de forskellige kommuner vil blive tale om skattestigninger for de noget højere indtægter, navnlig for de indtægter, der ligger over toppunktet i de gældende ligningsskalaer. Imidlertid vil gennemførelsen af det fremsatte lovforslag om forhøjelse af ejendomsskatterne i købstæderne bevirke, at disse kommuner får mulighed for at nedsætte deres samlede udskrivning af indkomstskat.

For personer, hvis indkomster overstiger de skattefrie fradrag, vil det ny system betyde, at indkomstforøgelser på alle indkomstrin og uden hensyn til indkomstforøgelsens størrelse, beskattes med kommunens beskatningsprocent, der i de fleste kommuner antagelig vil komme til at ligge mellem 15 og 25.

Det ny beskatningssystem skal efter forslaget ikke alene anvendes i alle købstæderne, men også i sognekommuner, hvor mindst 3 000 indbyggere er bosat i bymæssige bebyggelser. Sådanne kommuner må som følge af bebyggelsens størrelse og karakter betragtes som selvstændige bysamfund og bør derfor udskrive deres indkomstskat efter samme regler som købstæderne.

For købstædernes omegnskommuner vil såvel det nye beskatningssystem i byerne som forslagene om erhvervsskattens afløsning og om de ekstraordinære ejendomsskatter i byerne rejse en række særlige problemer. Hidtil har nogle omegnskommuner udskrevet lavere kommuneskat end centralkommunen, således at navnlig skatteydere med større indkomster har kunnet opnå besparelser ved at flytte fra købstaden ud til et skattely, og denne udflytning af større skatteydere, der også kan have haft andre årsager end de skattemæssige, har bidraget til at forøge forskellen mellem centralkommunens og omegnskommunens skattesatser. Imidlertid har erhvervsskatten i nogen grad modvirket denne udvikling, idet udflytningen ikke har medført skatte-

nedsættelse for de indkomster, der efter udflytningen pålignes erhvervsskat til centralkommunen.

Hvis påligning af erhvervsskat som foreslået afskaffes, vil et betydeligt antal skatteydere få forøgede muligheder for at spare skat ved at flytte til et skattely. Samtidig vil de foreslåede ekstraordinære ejendomsskatter imidlertid medføre, at den samlede udskrivning af indkomstskat i byerne nedsættes, og den foreslåede afløsningsordning for erhvervsskatten vil bevirke, at en række omegnskommuner, hvis skat hidtil har været lavere end skatten i den nærliggende købstad, må forøge deres skatteudskrivning. Begge disse foranstaltninger vil bidrage til at formindske de hidtidige forskelle mellem centralkommunernes og omegnskommunernes indkomstbeskatning. Der vil dog stadig være betydelige forskelle kommunerne imellem. Når købstæderne som foreslået skal udskrive kommuneskat med faste fradrag og fælles beskatningsprocenter, ville omegnskommunerne ved fortsat anvendelse af de gældende regler kunne udforme deres ligningsskalaer på en sådan måde, at deres kommuneskat af de større indkomster blev særlig lav i forhold til beskatningen af tilsvarende indkomster i centralkommunen; dette ville i forbindelse med erhvervsskattens afløsning give skatteydere med større indkomster, der hidtil har været erhvervsskattepligtige, forøget skattemæssig tilskyndelse til at flytte til et skattely. For at imødegå en sådan udvikling foreslås det, at købstædernes omegnskommuner skal udskrive kommuneskat efter samme principper som købstæderne og større bymæssige bebyggelser, såfremt der i den pågældende kommune findes mindst 500 indbyggere, der er bosat i en eller flere forstadsbebyggelser.

De egentlige landkommuner og kommuner med mindre bymæssig bebyggelse skal efter den foreslåede § 9 b i kommuneskatteloven fortsat beregne den kommunale indkomstskat ved at anvende en ligningsprocent på indkomstbeløb, der forhøjes eller nedsættes „efter lejlighed“. Det beskatningssystem, som nu foreslås indført i købstæderne m. v., vil navnlig på grund af de forholdsvis store personfradrag næppe uden videre kunne anvendes i de mindre landkommuner. Dog skal kommuner, der ønsker det, have adgang til at gå over til beskatning med faste fradrag og fælles beskatningsprocent efter de for købstæder m. v. foreslåede regler.

I de 22 kommuner, der indgår i *hovedstadsområdet* skal kommuneskatten efter den foreslåede § 9 i kommuneskatteloven udskrives efter en progressiv rateskala, der angiver kommuneskattens grundbeløb.